

ДЕКЛАРАЦИЯ НА ПГ “ДЕМОКРАТИЧНА БЪЛГАРИЯ”

За откриване на 2-та сесия на 52-то Народно събрание

„Прогресивна България“ получи не просто силно мнозинство, а ясен мандат за промяна – овладяване на цените, модернизация на икономиката, демонтаж на олигархичния модел и връщане на държавността.

Ние от Демократична България приехме своята роля – на конструктивна, но твърда дясна опозиция.

Сто дни са достатъчни, за да се оцени посоката на управление. И ключовият въпрос е: демонтира ли новата власт завладяната държава, или се регрупира в рамките на стария модел?

След сто дни зад големите обещания се вижда реалният модел:

- повече дълг и риск от нови данъци вместо реформи;
- политически заклинания вместо реални решения за цените;
- кадрово регрупиране с изпитани кадри на ИНТ, ГЕРБ, БСП и ДПС вместо демонтаж на зависимостите;
- календар от задачи вместо измерима програма за управление;
- празен стол вместо влияние в Европа;
- нарочване на врагове и насъскване на ожесточение вместо лидерство и обществено единство.

На стотния ден най-сетне се появи управленска програма. Проблемът е, че тя прилича повече на календар, отколкото на договор с обществото. Има действия и срокове, но често липсват начални стойности, конкретни цели, измерими индикатори и публичен механизъм за отчетност.

Приетият закон не е реформа, ако практиката не се е променила. Създаденият орган не е резултат, ако проблемът остава. Дигитализираната процедура не е административна реформа, ако гражданинът продължава да чака същите месеци. Увеличеният бюджет не означава по-добро здравеопазване.

Ако една административна процедура днес отнема месеци – кажете с колко ще бъде съкратена. Да, обществените поръчки с един кандидат са проблем – посочете сегашното им ниво и целта за намаляването му. Да, пациентите доплащат прекомерно – кажете колко плащат днес и с колко трябва да намалее доплащането. Иначе правителството ще може да отчете изпълнена програма, без да е решило проблемите.

Очаквахме няколко големи реформи, по които самото управление да поиска да бъде оценявано. Такива не виждаме.

Най-сериозната политическа заявка е промяната в правосъдието и Конституцията. В програмата има предложения, които заслужават обсъждане – повече прозрачност и отчетност във ВСС, нова уредба на административните ръководители и усъвършенстване на механизма за разследване на

главния прокурор. Ние ще подкрепим всяка промяна, която действително прави съдебната система по-независима и политическото ѝ овладяване по-трудно.

Но заявките за конституционни поправки сами по себе си все още не са съдебна реформа. Трябва да бъде доказано как предложеният модел ограничава възможността всяко следващо мнозинство да овладее кадровите органи. По-ниското мнозинство за избор на ВСС само по себе си не означава деполитизация. Важен е целият модел – номинации, квоти, професионални критерии, прозрачност и гаранции срещу партийно договаряне.

И една голяма празнота - реформа на прокуратурата. Как ще бъде ограничена прекомерната ѝ централизация? Как отделният прокурор ще бъде реално независим? Как ще има отчетност по дела с висок обществен интерес? Как ще бъде прекъсната възможността прокуратурата да бъде бухалка срещу едни и чадър над други? И най-вече как ще бъде прекратена нетърпимата за обществото ситуация, обрисувана от един главен прокурор, че над него е само бог?

Възмущението на премиера Радев от прокуратурата не е реформа. Когато разполагаш с толкова голяма политическа власт, дължиш план и действия.

Във външната политика празният стол устойчиво се превръща в символ на това управление.

България отсъства от важни формати, в които се решават въпроси за европейската отбрана, Черно море, Украйна и бъдещата архитектура на сигурността.

Трябва ясно да заявим: изолацията не е суверенитет. Който иска да поставя условия, участва. Който иска да бъде уважаван съюзник, е предвидим. Националният интерес не е хитруване на дребно. Европейският съюз не е банкомат, а общност на право, солидарност, сигурност и икономически интереси.

Силен национален интерес означава силна България в силна Европа – на масата, на която се вземат решенията, а не представена с празен стол.

Разделението се превръща в управленски стил. Виждаме производство на врагове и насъскване, диагнози вместо аргументи и обвинения към опозицията, журналистите и всеки, който отказва безкритично да приеме правителствената версия.

След жестокото убийство в Пловдив се стигна до обвинение към демократичната опозиция, че насилниците са нейни „креатури“, вместо план за противодействие на радикалните мрежи, анализ на каналите за радикализация и отчетност на службите. Омразата и разделението не лекуват радикализацията. Те са нейното гориво.

Същият модел стига и до медиите. Когато обществена медия не отговаря на представата на властта за правилна журналистика, тя се превръща в мишена. БНР не е пресцентър на Министерския съвет. Неговата работа не е да осигурява комфорт на властта, а да задава въпросите, които тя предпочита да не чува.

Тревога будят и сигналите за възможно пренареждане на собствеността в големи частни медии и контактите на правителството с медийни играчи, заявили интерес към българския пазар. Припомняме, че в демократичните общества при медии с влияние върху огромна обществена аудитория са необходими максимална прозрачност за собствеността, финансирането и партньорствата и ясни гаранции за редакционна независимост.

От „Демократична България“ ще защитаваме предвидимото финансиране на БНР и БНТ, прозрачността при промени в медийната собственост и принципа, че редакционната независимост не зависи от политическото удобство на управляващите.

Как ще измерваме следващите сто дни?

Големият тест ще бъде бюджетът за 2027 г. Ще следим дали дефицитите и нарастващите разходи отново ще бъдат прехвърляни върху средната класа, икономически активните граждани и бъдещите поколения. Ще се противопоставяме на всяко увеличение на данъчната и осигурителната тежест, с което властта се опитва да финансира липсата на реформи.

Средната класа не може да бъде вечният платец на политическите обещания. Повтаряте като заклинание думата “нормалност”, а всъщност създавате несигурност и непредвидимост.

Бюджет 2027 трябва да покаже реформи, контрол върху разходите, по-добра среда за инвестиции и растеж – **не нови данъци за запълване на нови дупки.**

Оттук нататък въпросът не е колко срещи и работни групи са направени, колко проверки са назначени и колко закона са приети. Въпросът е какво реално се е променило. Има ли България по-независим съд и по-отчетна прокуратура? По-малко политизирани регулатори и служби? Повече конкуренция и инвестиции? По-здрави и с по-дълъг живот хора? По-добро образование? По-ефективна администрация? По-свободни медии? По-силно място в Европа? Тези резултати трябва да бъдат измервани. Всичко останало е отчет за дейност, а не отчет за промяна.

Ние от Демократична България ще останем коректив на концентрираната власт. Ще подкрепяме всяка реформа, която ограничава политическото завладяване, увеличава конкуренцията, гарантира независимостта на институциите, носи измерим резултат за гражданите и утвърждава европейската посока на България. И ще се противопоставяме на всяка зависимост и на всеки опит липсата на реформи да бъде финансирана с повече дълг, по-високи данъци и нови тежести върху работещите хора.

В предстоящата парламентарна сесия ПГ на „Демократична България“ ще продължи да внася предложения, които дават конкретни решения.

Първият законопроект, който ще поставим на дебат, тук в Пленарна зала още през следващата сряда, е този за реално намаление на цените на битовите електроуреди, които всеки един ползва у дома си. Той дава десни решения за повече конкуренция и по-ниски цени. Предложените от нас

изменения в Закона за управление на отпадъците за решаване на този проблем е внесен в деловодството на НС още на 30 април.

Ще настояваме за изслушвания и ще използваме парламентарния контрол, за да се вижда кой взема решенията, кой носи отговорността и какъв е резултатът за гражданите.

Ще поставяме до всяка критика алтернатива – за разумни публични финанси без ново облагане на средната класа, за независими институции вместо нови зависимости, за съдебна реформа, конкурентна икономика, свободни медии и България, която участва във вземането на европейските решения.

Защото вотът за промяна не е мандат за подмяна на едни зависимости с други. Той е задължение държавата да стане по-свободна, институциите – по-независими, управлението – по-отчетно, а България – по-силна.

Това ще бъде и **нашата мярка за властта** – не колко е обещала, а какво е променила. И **нашата мярка за опозицията** – не колко силно може да критикува, а какви решения е предложила и наложила в защита на гражданите.